

Les esquerres i el paradigma crioll (I)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 26 de gener de 2024

Es pot llegir el primer article [aquí](#).

“Junqueras escriurà pàgines glorioses de la història de Catalunya en un futur”.

Pere Aragonés, president de la Generalitat (2024)

Tot no em sembla malament per sistema, però crec que podem coincidir que d'ençà del 1r d'octubre, amb les ulleres del 1r d'octubre, no hi ha per on agafar el nostre estimadíssim país en declivi. Està ben clar que la Catalunya postfranquista –l'autonomista– té una mena d'obsessió malaltissa per fer-se estimar ni que sigui implorant. Costaria d'entendre si no fos perquè ja estem acostumats a les constants contradiccions entre els desitjos, la retòrica banal i els fets.

És lògic que els polítics autonomistes escenifiquin alguna preocupació per la llengua i la vulguin fer més visible a l'exterior. Resulta incomprendible, en canvi, **que no facin absolutament res per defensar-la i sobretot per crear les condicions imprescindibles per garantir-ne la pervivència en el territori natural. Ni quan hi ha agressions als serveis públics.**

És el desideràtum declaratiu i simbòlic contra la incapacitat política. La llengua catalana i la nació s'està morint i parlar només de l'ús social és un eufemisme que fan servir els nostres diletants per contemporitzar. És mig-morta sobretot perquè des de fa setanta anys els catalans estem sent minoritzats sistemàticament en un context polític d'opressió nacional i amb la justificació d'un creixement econòmic molt roí. I no tota la culpa recau en els de Madrid.

El que resulta més xocant és que la idea de la barreja constant com l'essència bàsica de la nostra identitat –és a dir la minorització de la catalanitat– s'ha escampat acríticament com un paradigma indiscutible. Ens agradi o no, és el discurs hegemònic. Fa uns anys en deien autoodi, i no, no era autoodi, era malla llet orientada.

He fet un repàs dels textos bàsics del catalanisme fundacional, d'esquerres i de dretes, i ningú no en diu res d'això de país de pas o de barreja. I molt menys que el despertar de la consciència catalana es fonamenti precisament en el fet que som la suma de... Tampoc ho deien els irlandesos de la Germandat en relació amb la seva naturalesa vikinga. Eren irlandesos. En tot cas la feien servir per foragitar els anglesos.

Està clar que Prat de la Riba explica el pas d'altres pobles, imperis i nacions pel nostre territori, però ho fa com un fet històric, amb el reconeixement de les aportacions que calgui però mai com la substància essencial constituent de la catalanitat moderna. Aquesta doctrina adaptativa que obre les portes de bat a bat al criollisme es comença a rumiar els anys 60 i ja es troba a punt per desplegar des de l'interior, sibil·lina o estúpidament, durant el pacte amb el règim borbònic. Està clar que qui s'hi posa bé per elaborar-la és tota la classe política del moment amb més possibilitats d'arribar al pressupost de la regió. Els nostres s'hi van adaptar des del minut zero per "acollir" amb cordialitat els nouvinguts i satisfer a l'"Autoridad competente", que era la de sempre, però amb la corretja una mica més llarga.

Els catalans som la suma de la gent que ve de fora, fa servir la senyora Colau i, a grans trets, tota l'esquerra per desacreditar les reivindicacions gestuals de Junts respecte al control governatiu relacionat amb la immigració. De pas, la tradició comunista, com sempre fa, els acusen de xenòfobs o feixistes. Cap novetat. El senyor Junqueras i els d'ERC també s'hi apunten i s'escandalitzen. Veuen xenòfobs a tot arreu

menys on han de mirar. Allà tot és comprensió samaritana.

La doctrina criolla esgrimida ara amb insolència i sense respecte per la història dels catalans, pel sentit comú i per la realitat, té tota la lògica que es vulgui en boca de l'exalcaldessa Ada Colau perquè aquesta senyora tots sabem de qui es tracta. Tots hem vist com ens ha deixat la ciutat de Barcelona en vuit anys de desgovern i excentricitats i sabem el que és capaç de fer i de dir per remenar la cua. Que ella hagi estat alcaldessa de la capital i els resultats PISA són l'exemple més clar d'on ha anat a parar la Catalunya autònoma d'aquesta mentalitat tan relativista. Representen a les forces socials i polítiques que són les principals promulgores i beneficiàries del criollisme hispà.

Una altra cosa són les opinions del màxim líder del qual ens pensàvem que era un partit sobiranista. El que va arrossegar a tothom, en un primer moment cap a la llibertat i s'ha quedat al pis principal. Mai millor dit. Els d'esquerra, de mica en mica, també han acabat abraçant un discurs idèntic. El senyor Junqueras és historiador, és un home religiós i presideix el partit de l'avi Macià que d'això del criollisme només el coneixia pel comportament dels espanyols a les colònies sud-americanes. I a més, Oriol Junqueras és fill de Sant Vicenç dels Horts i té molta més responsabilitat per defensar o dir segons què.

A Sant Vicenç dels Horts, abans d'entrar per les armes els espanyols més castellans, hi vivien tres mil persones que feien de pagès, majoritàriament. L'any 1980, la població s'havia multiplicat per set. Com va succeir a totes les del Baix Llobregat –algunes per deu– amb excepcions, que ho van fer per dos o per tres. Vet aquí el miracle constituent del poble de barreja. Vet aquí el miracle del naixement de la nació mestissa que les esquerres han descobert i ara defensen. Ja em perdonaran, però des d'un punt de vista físic, la barreja en aquesta zona, ja en aquells moments, era bastant impensable per raons de proporcionalitat. Més aviat es

tractava d'una suplantació o una substitució de la gent autòctona. O una integració a la inversa.

Està clar que el senyor Junqueras encara no havia nascut quan es va produir aquell terratrèmol demogràfic que va minoritzar els seus convilatans. **Per set. Ho repetim... per set!**

Oriol Junqueras no havia nascut, però tenint en compte la seva precocitat política, com ens explica ell mateix en un llibre promocional, ja devia observar alguna mena d'anomalia en l'entorn immediat que els seus pares, familiars i veïns li devien ratificar.

“Nen, això ha canviat molt, ja no és el que era, Orioliet. Abans tothom parlava en català com aquell qui respira. Abans tots érem els naturals del país.”